

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11CoP/126/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113213577
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bianka Gelačiková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1113213577.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Bianky Gelačikovej a členov senátu Mgr. Patrície Železníkovej a Mgr. Aleny Čakváriovej vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: C. B., nar. XX.XX.XXXX, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vazovova 7/A, dieťa rodičov: matka - K. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XX, F., zastúpená advokátskou kanceláriou Fons iuris, s.r.o. so sídlom Kominárska 2,4, a otec - J. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XX, B., zastúpený JUDr. Miroslavom Kučerom, advokátom, so sídlom Krajinská 13, Bratislava, za účasti Krajskej prokuratúry Bratislava, Vajnorská 47, Bratislava, o zmenu úpravu výkonu rodičovských práv a povinností, na odvolanie matky proti rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava I, č.k. 3P/17/2013-467 zo dňa 14.12.2015, jednomyseľne (pomerov hlasov 3:0) takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti m e n í tak, že styk otca s maloletým C. B., nar. XX.XX.XXXX sa upravuje nasledovne:

Otec maloletého je oprávnený stretávať sa s maloletým C. jedenkrát v kalendárnom mesiaci, a to vždy v druhý piatok príslušného kalendárneho mesiaca v čase od 15.00 hod. do 17.00 hod. vždy za prítomnosti a asistencie zamestnanca - psychológa neziskovej organizácie H. J. R., so sídlom v Košiciach v priestoroch H. POD R., n.o., P. XX, F., prípadne na mieste týmto zariadením určenom.

Matka maloletého je povinná písomne informovať otca maloletého o podstatných skutočnostiach týkajúcich sa maloletého v pravidelných intervaloch vždy k 30. dňu v mesiacoch marec, jún, september a december každého kalendárneho roka počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku.

Vo zvyšku sa rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti p o t v r d z u j e.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím upravil styk otca s maloletým C. B., nar. XX.XX.XXXX jedenkrát v kalendárnom mesiaci a to vždy v druhý piatok príslušného kalendárneho mesiaca v čase od 15.00 hod. do 17.00 hod. vždy za prítomnosti a asistencie zamestnanca neziskovej organizácie H. J. R., so sídlom v F. v priestoroch H. J. R., n.o., prípadne na mieste týmto zariadením určenom. Matke maloletého uložil povinnosť odovzdať maloletého v čase určenom za začiatok stretnutia zamestnancovi zariadenia poverenému štatutárnym zástupcom zariadenia realizáciou styku. Matku oprávnil maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok. Týmto zmenil výrok rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 28.10.2010, č.k. 2P/11/2010-80, právoplatného dňa 6.12.2010, a to v časti úpravy styku otca s maloletým a úpravy práva zastupovať maloletého a spravovať jeho majetok. Vo zvyšku návrh matky zamietol. Súčasne uložil matke povinnosť písomne informovať otca maloletého o podstatných skutočnostiach

tykajúcich sa maloletého v pravidelných intervaloch vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. O trovách štátu rozhodne súd samostatným uznesením.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ust. § 24 ods. 4, 5, § 25 ods. 3 a § 26 Zákona o rodine. Súd prvej inštancie posúdil zmenu pomerov a potrebu zmeny posledného rozhodnutia o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, keď mal preukázané, že od februára 2013 sa na základe skutočností, ku ktorým došlo v súvislosti s doposiaľ vedeným trestným stíhaním voči otcovi maloletého pre trestný čin sexuálneho zneužívania, styk s maloletým nerealizuje, s poukazom na predbežné opatrenie o zákaze styku otca s maloletým nariadené súdom až do právoplatnosti skončenia konania o zákaze styku, pričom nepochybne došlo aj ku zmene na strane maloletého súvisiacej s otázkou zastupovania dieťaťa a spravovania jeho majetku. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o návrhu na zákaz styku otca s maloletým vychádzal z výsledkov vykonaného znaleckého dokazovania a záverov znaleckého posudku č. 19/2014 vypracovaného v konaní H. H. L., na názor maloletého dieťaťa a všetky listinné dôkazy zohľadniac i názor kolízneho opatrovníka a prokurátora. Súd prvej inštancie s prihliadnutím na obmedzenie alebo zákaz styku rodiča s dieťaťom, ktorému sa odoberá právo stykať sa s dieťaťom akýmkoľvek spôsobom a je vážnym zásahom do práv dieťaťa a rodiča, zohľadňujúc i názor dieťaťa, ktorému je potrebné venovať náležitú pozornosť zodpovedajúcu jeho veku a rozumovej vyspelosti, posudzoval podmienku ohrozenia záujmu dieťaťa a za účelom náležitého zistenia nariadil znalecké dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že práve na základe zváženia najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa dospel znalec k odporúčaniu zákazu styku otca s maloletým, s ktorým záverom sa súd vzhľadom na vykonané ďalšie dôkazy nestotožnil práve s ohľadom na záujem dieťaťa. Súd prvej inštancie mal preukázané, že z vykonaného znaleckého dokazovania nevyplývala aktuálna nevyhnutnosť zákazu styku s maloletým, t.j. zamedzenia akéhokoľvek kontaktu otca s dieťaťom, napr. aj za asistencie tretích osôb pri styku. Súd prvej inštancie konštatoval, že podľa znalca môže v súčasnosti absencia styku s otcom stabilizovať psychický stav a psychosexuálny vývin maloletého, čo by sa vzhľadom na osobnostné charakteristiky otca a duševný stav maloletého, nedalo dosiahnuť pri expozícii maloletého v prítomnosti otca. Odporúčania znalca vychádzajú z psychologických charakteristík osobnosti otca maloletého dieťaťa a jeho celkového adaptačného potenciálu, ktorý je v dôsledku jeho abnormne štrukturovanej osobnosti so zmiešanými narcistickými, historiónskymi, dissociálnymi a paraoidnými črtami hranične znížený, ako aj z aktuálneho duševného stavu maloletého, u ktorého je v rámci jeho vnútorného prežívania prítomná posttraumatická reziduálna (zostatková), ako aj obavná a vyhubavá symptomatika vo vzťahu k otcovi. Podľa znalca C. intenzívne prežíva konfrontáciu s problematikou rodičovskej starostlivosti, je pre neho zaťažujúce a zraňujúce zaoberať sa spomienkami na vzájomné interakcie, ktoré prežil v minulosti, vo vzťahu k otcovi prežíva ohrozujúce pocity (znázornenie otca ako rozžúreného býka, ktorý rozdupe menšie postavy maloletého a matky). Pre maloletého, podľa znalca, už takto riadená expozícia negatívnym a zraňujúcim intenzívnym emóciám vo vzťahu k otcovi predstavuje zvýšenú psychickú záťaž. Súd prvej inštancie nespochybňoval závery znalca, avšak zastáva názor, že žiaden dôkaz v konaní vrátane znaleckého dokazovania, tak ako konštatoval aj prokurátor v konaní, spoľahlivo a presvedčivo neodhalil príčinu súčasného psychického stavu dieťaťa a príčinnú súvislosť medzi neprípustným konaním otca vo vzťahu k maloletému, ktoré doposiaľ preukázané nebolo a obavným prežívaním maloletého vo vzťahu k otcovi konštatovaným znalcom. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že prípadnému negatívnemu vplyvu otca na maloletého sa dá zabrániť rozhodnutím o asistovanom kontakte v rozsahu, v akom maloletého nemôže zaťažiť do tej miery, že by mu tým spôsobil akúkoľvek ujmu. Podľa názoru súdu prvej inštancie v danom prípade je namieste zachovať maloletému právo nebyť odtrhnutý od svojich koreňov, tak ako to má na mysli judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva. Zákaz styku rodiča s dieťaťom je opatrením krajného charakteru výrazne zasahujúcim do rodičovských práv, preto k jeho nariadeniu môže súd pristúpiť len v jednoznačne odôvodnených prípadoch, keď dôvodom zákazu styku môže byť potenciálna ujma na fyzickom zdraví dieťaťa, ujma na psychickom zdraví dieťaťa a ujma v inej než v zdravotnej oblasti (morálna, osobnostná). Fyzické zdravie dieťaťa reprezentuje jeho telesná integrita. Zásah do telesnej integrity je zväčša dobre preukázateľný lekársnym vyšetrením a obhliadkou tela, čo v danom konaní nebolo preukázané, preto nie je možné zvažovať vyslovenie úplného zákazu styku. Preukázateľnosť ohrozenia psychického zdravia detí sa oproti fyzickému zdraviu sťažuje v dôsledku skutočnosti, že súd sa pri dostatočnom zistení skutkového stavu musí vysporiadať aj s rozlíšením, či uskutočňovanie styku rodiča s maloletým dieťaťom ohrozuje skutočne osobnosť dieťaťa a nejde len o predstieraný stav vyvolaný zámerným pôsobením rodiča, ktorému bolo maloleté dieťa zverené do starostlivosti. Súd prvej inštancie nemal matkou preukázaný jediný dôkaz svedčiaci o popisovanom fyzickom násilí,

resp. sexuálnom zneužívaní maloletého, napr. lekársku správu alebo správu materskej školy, ktorú maloletý v inkriminovanom období navštevoval. Súd prvej inštancie nemal preukázané, či boli spôsobené konaním otca súvisiace skutočnosti, na ktoré matka poukazovala (smutná nálada dieťaťa, znížená schopnosť tešiť sa, znížená výkonnosť). Súd prvej inštancie mal v konaní preukázané, že u maloletého sú objektívne špecifická vývoja, dieťa trpí C. syndrómom (porucha hyperaktivity) so zaznamenaním oneskoreného vývinu reči, zaradený do sledovania logopédom. Nemožno preto spoľahlivo uzavrieť závery znalca, na ktoré poukazuje matka, ktoré súvisia len s prežitím traumatickej skúsenosti spojenej s atakmi otca voči maloletému, najmä za situácie, kedy abnormálne správanie otca voči maloletému nebolo doposiaľ preukázané a tak ako vyplýva z trestného rozsudku, ktorý sa veľmi podrobne a logicky zaoberá tvrdeným neprípustným konaním otca voči maloletému ako jediným dôkazom svedčiacim o konaní otca, sú tvrdenia maloletého. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní prihliadol na záujem dieťaťa, na ochranu jeho osobnej integrity, či už fyzickej alebo psychickej, berúc na zreteľ i právo maloletého na zachovanie jeho vzťahu k otcovi a prihliadajúc na názor maloletého, ktorý vzhľadom na vek dieťaťa a tomu zodpovedajúcu rozumovú vyspelosť vyhodnotil ako relevantný podklad pre rozhodovanie súdu a z ktorého vyplynulo, že napriek všetkému maloletý stretávanie s otcom za podmienky asistencie tretej osoby neodmieta. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na zákaz styku, ostatné rozhodnutie súdu však zmenil na obmedzenie styku otca s maloletým na základe vykonaného dokazovania s prihliadnutím na záujem dieťaťa zohľadňujúc závery znaleckého dokazovania, z ktorých vyplýva, že za aktuálnej situácie a psychického stavu maloletého, predstavuje jeho stretávanie s otcom v rozsahu určenom v rámci ostatnej úpravy styku pre maloletého neprípustnú záťaž, ale aj riziko jeho zdravého vývoja vyplývajúce z osobnostných čŕt otca zistených znaleckým dokazovaním. Súd prvej inštancie zmenil aj úpravu práva zastupovať maloletého a spravovať jeho majetok, ktoré za súčasnej situácie zveril matke. V súlade s ust. § 24 ods. 5 Zákona o rodine rozhodol o uložení povinnosti matke informovať otca o podstatných veciach týkajúcich sa maloletého s prihliadnutím na obmedzenie styku otca s maloletým a na právo otca mať informácie o maloletom. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.. O trovách štátu spočívajúcich v trovách znaleckého dokazovania rozhodne súd samostatným uznesením.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podala matka odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu v časti výroku o úprave styku otca s maloletým a uložení povinnosti informovať otca. Namietala neopodstatnenosť uloženia povinnosti informovať otca o maloletom vždy k 15. dňu v mesiaci, keďže súd prvej inštancie upravil styk otca s maloletým na každý druhý piatok v mesiaci, čo pripadne na dátumy 10. až 14. dňa v kalendárnom mesiaci. Úpravu uloženia povinnosti informovať by matka akceptovala v prípade, ak by súd rozhodol o zákaze styku otca s maloletým, avšak takáto povinnosť jej vyplýva priamo zo Zákona o rodine. Namietala nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o úprave styku otca s maloletým, keďže rozhodnutie súdu sa zakladá len na jeho vlastnej úvahe bez podloženia rozhodnutia akýmkoľvek dokazovaním a dôkazmi absolútne odlišne od zistenia znaleckého posudku. Matka poukázala na závery znaleckého dokazovania a súdnym znalcom jednoznačne zodpovedanú otázku, že nie je v záujme dieťaťa, aby sa s otcom stretával, pričom je možné, že takýmto stretávaním vznikne dieťaťu ujma. Poukázala na doložené znalecké posudky Doc. F. a J.. S. vypracované v trestnom konaní, ktoré potvrdzujú skutočnosti o spôsobenej ujme dieťaťu v prípade stretávania sa s otcom. Tiež poukázala na stanovisko J.. Y. Y., psychologičky, ktorá dieťa vyšetrovala a konštatovala, že nie je vhodné maloletému pripomínať vzhľadom na traumy predmetné udalosti. Matka namietala posúdenie vyjadrenia maloletého pred súdom, ktoré bolo vyhodnotené len „výberom slovíčok dieťaťa“ a použitím jednej vety, avšak maloletý v rámci výsluchu zdôraznil, že otec nie je jeho rodina a na myseľ mu stále chodia myšlienky ako mu otec ubližoval. Poukázala na nadbytočnosť vykonania znaleckého dokazovania, keď súd prvej inštancie zaujal pozíciu odborníka psychológa a rozhodol v nesúlade so zistenými skutočnosťami. Namietala výsluch dieťaťa, ktoré bolo vzaté za ruku a vyvedené von z miestnosti a konfrontované v podstate s celou rodinou a otcom. Konštatovala, že vzhľadom na predbežné opatrenie o zákaze styku vydané v priebehu konania sa situácia maloletého v prípade komunikácie s tretími osobami zlepšila. Poukázala na vyjadrenie dieťaťa, ktoré uviedlo, že s otcom by sa stretlo na sekundu raz za čas, raz za pol roka. Spochybnila výsluch dieťaťa a závery z neho, keď prítomnosť psychológa na výsluchu by vysvetlila vyjadrenie maloletého. Matka namietala, že súd nešpecifikoval prečo zmenil, resp. sa odchýlil od názoru znalca, keď súd prvej inštancie konštatoval, že prihliadol na závery znaleckého dokazovania. Namietala, že súd prvej inštancie v rozhodnutí odkázal na judikatúru Európskeho súdu, avšak neuviedol konkrétne právne vety a rozhodnutia. Matka v odvolaní uviedla, že v konaní bolo preukázané, že nie je v záujme dieťaťa, aby sa stretával s otcom, dieťa jasne vyjadrilo svoj názor. Nepochopiteľné je odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré neodkazuje

na konkrétne dôkazy, ktoré by vyvracali alebo spochybňovali závery znalca. Tvrdenie, že fyzické zdravie dieťaťa nebolo porušené je absolútne nedôvodné. Matka nechápe odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie konštatovaním, že matka nepreukázala žiaden dôkaz svedčiaci o popisovanom fyzickom násilí, resp. sexuálnom zneužívaní dieťaťa, napr. lekársku správu alebo správu z materskej škôlky. Nebola súdom ani raz vyzvaná na doloženie takýchto dôkazov, pričom súd sa ani neobrátil na materskú škôlku z vlastnej iniciatívy. Psychická ujma dieťaťa bola hodnotená znalcom a psychológmi. Stretávanie dieťaťa s otcom za účasti psychológa nemá oporu vo vyjadrení dieťaťa, ktoré nemá záujem stretávať sa s otcom. Poukázala na rovnaké konštatovanie troch znalcov ohľadne psychického stavu dieťaťa, zhodné vyjadrenia dieťaťa pred psychológmi a neopodstatnenosť čakania na výsledky trestného konania a odkazovanie na trestný spis. Matka nesúhlasí s vyjadrením zástupcu Okresnej prokuratúry Bratislava I, že v posudku nie je nikde odpoveď na to, čo bolo príčinou odmietavého postoja dieťaťa voči otcovi. Poukázala na skutočnosť, že v prípade znaleckého dokazovania môže znalec len skúmať aktuálny stav dieťaťa a skutočnosť, či môže byť jeho stav ohrozený a akými skutočnosťami, pričom táto otázka bola znalcom zodpovedaná. Podľa názoru matky v predmetnom konaní sa nekladie dôraz na zistenia príčiny odmietavého postoja dieťaťa k otcovi, ale záujem dieťaťa. Vytýkala súdu prvej inštancie, prečo sa nezaoberal znaleckými posudkami v trestnej veci, ktoré sú rovnakými dôkazmi v konaní. Ak by aj u maloletého išlo o subjektívne pocity, je potrebné zohľadňovať, či by stretávanie nebolo v rozpore so záujmom dieťaťa. Príčina odmietania nie je podstatná. Matka spochybnila akreditáciu zariadenia, v ktorom sa má asistovaný styk realizovať, ktorú skutočnosť súd prvej inštancie nepreveril, pričom v rozhodnutí súdu prvej inštancie nie je jasné, kto je myslený za zamestnanca neziskovej organizácie pri realizácii stretávania, keďže takýmto zamestnancom môže byť ktorýkoľvek neodborný pracovník. Matka namietala nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 24 ods. 4, 5 Zákona o rodine v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k obmedzeniu styku otca s maloletým, keďže ustanovenie § 25 Zákona o rodine je špeciálnym ustanovením vo vzťahu k ustanoveniu § 24 Zákona o rodine, ktoré sa dotýka len jedného prvku rodičovských práv a to styku s maloletým. Poukázala na ustanovenie § 25 ods. 3 Zákona o rodine a jeho nesprávny výklad, z ktorého dikcie vyplýva, že ak by styk s rodičom negatívne vplýval na záujmy dieťaťa alebo by existovala odôvodnená obava z tohto negatívneho vplyvu, súd po tomto zistení obligatórne styk maloletého s rodičom obmedzí alebo ho zakáže. Súd v danom konaní záujem dieťaťa odtrhol od zistenia znalca v konaní. Odvolávala sa na čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa a najlepší záujem dieťaťa, ktorý má prednosť pred právom na rodinné vzťahy, keď sa zákaz styku týka práve obmedzenia alebo zákazu s tým príbuzným, ktoré stretávanie by bolo v rozpore s najlepším záujmom dieťaťa. V takomto prípade je prekonané tvrdenie súdu ohľadom práva na udržiavanie rodinných vzťahov, keď v konaní bolo preukázané znaleckým odkazovaním, že udržiavanie rodinných vzťahov nie je v záujme dieťaťa. V konaní sa tiež nepreukázalo, že by zo strany matky dochádzalo k ovplyvňovaniu maloletého matkou. Ak zákaz styku je opatrením krajného charakteru neznamená to, že je potrebné preferovať zachovanie styku na úkor najlepšieho záujmu dieťaťa. Matka namietala nepreskúmateľnosť rozhodnutia z dôvodu, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je nepostačujúce, keď nie je jasné, prečo sa súd pri rozhodovaní nezaoberal dvomi znaleckými posudkami, ktoré boli doložené do spisu a rozhodol odlišne od týchto záverov znaleckých posudkov. Poukázala na rozsiahlu judikatúru NS SR, ako aj ÚS SR, na neprípustnosť svojvoľného rozhodovania, základné právo účastníka konania na spravodlivý proces, ktorému patrí aj právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. Matka v odvolaní uviedla, že nemá záujem obmedzovať práva maloletého na styk s otcom svojvoľne a bezdôvodne. Snaží sa zachovať a sledovať záujem dieťaťa v zmysle vykonaného znaleckého dokazovania, aby ani náznakom nemohol byť ohrozený jeho psychický stav a nebola mu akýmkoľvek spôsobom spôsobená ujma. Záverom matka navrhla zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie a zakázať styk otca s maloletým alternatívne zrušiť rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. Otec vo vyjadrení k odvolaniu matky uviedol, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie navrhuje ako vecne správne potvrdiť, aj napriek tomu, že styk otca s maloletým je zatiaľ upravený v minimálnom rozsahu.

5. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu matky navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a styk otca s maloletým dieťaťom zakázať. Uviedol, že napriek tomu, že v trestnom konaní doposiaľ nebolo zneužívanie dieťaťa preukázané, navrhol prihliadnúť na závery znaleckého dokazovania. Apeloval na to, aby bol zákaz styku považovaný za prechodný, na obdobie pokiaľ sa stabilizuje psychika maloletého tak, ako uzavrel znalec. Súčasne odporučil, aby organizácia, ktorú navrhol súd prvej inštancie s maloletým pracovala a aby maloletého na styk s otcom pripravila.

6. K odvolaniu matky sa vyjadril zástupca Okresnej prokuratúry Bratislava I, ktorý navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. V plnej miere sa stotožňuje s výrokmi, ako aj odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania v konaní znalcom Mgr. L., z názoru dieťaťa zisteného súdom, ako aj všetkých listinných dôkazov založených v spise rodičmi maloletého. Poukázal na právo styku dieťaťa s rodičom vychádzajúce z Ústavy Slovenskej republiky (čl. 41 ods. 4) a Dohovoru o právach dieťaťa (čl. 7, 8, 9 bod 3, 18 bod 1 a 29 bod 1) a možnosť obmedzenia práva styku len rozhodnutím súdu na základe zákona, na posilňovanie úcty dieťaťa k rodičovi, uznanie práva dieťaťa na udržiavanie kontaktu s rodičom, ktorému nie je zverené do starostlivosti, na udržiavanie pravidelného kontaktu s oboma rodičmi, ibaže by to bolo v rozpore so záujmami dieťaťa a na priznanie spoločnej zodpovednosti oboch rodičov za výchovu a vývoj dieťaťa. Zákaz styku rodiča s dieťaťom predstavuje vážny zásah do práv a právom chránených záujmov maloletého dieťaťa, ako aj jeho rodiča. Každý takýto zásah by mal byť náležite odôvodnený, pretože v dôsledku zákazu styku môže dôjsť k ďalšiemu ochladeniu citových väzieb medzi rodičom a dieťaťom a k prehĺbeniu narušenia vzájomných vzťahov, nakoľko sa ním rodičovi celkom odoberá právo stykať sa s dieťaťom. Zákaz styku rozhodnutím súdu by mal byť len krajným opatrením, keď pri skúmaní zákazu styku je potrebné predovšetkým nevyhnutne spoľahlivo odhaliť dôvod, či realizácia styku rodiča s dieťaťom skutočne ohrozuje záujem dieťaťa, alebo či ide iba o predstieraný stav vyvolávaný zámerným pôsobením rodiča, ktorému je maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti. Okresný prokurátor konštatoval odporúčanie znalca Mgr. L. na zákaz styku otca s maloletým s prihliadnutím na významne zvýšenú mieru rizika ohrozenia zdravého psychického vývinu a integrity osobnosti dieťaťa pri potenciálnom zachovaní stretávania s otcom a súčasne zdôraznil, že znalecký posudok je len jedným z dôkazov, pričom súd hodnotí dôkazy v konaní podľa § 132 O.s.p. podľa svojej úvahy, každý jednotlivito a všetky v ich vzájomnej súvislosti. Znalecký posudok ako dôkaz má rovnakú silu ako ostatné dôkazy, nie je možné ho priorizovať, ale hodnotiť ho ako každý iný dôkaz. Okresný prokurátor poukázal na podanie návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia na zákaz styku otca s maloletým C. a návrhu vo veci samej, ktorý odôvodnila tým, že na Okresnom riaditeľstve PZ Bratislava IV v Bratislave, Odbore kriminálnej polície pod č. ČVS: ORP-126/1-OVK-B4-2013 sa vedie trestné stíhanie vo veci zločinu sexuálneho zneužívania maloletého podľa ust. § 201 ods. 1, odsek 2 písm. a/, písm. b/ Trestného zákona, z ktorého je obvinený otec maloletého. Súčasne konštatoval, že uznesením zo dňa 02.05.2013, právoplatným dňa 06.06.2013, súd prvej inštancie vo veci nariadil predbežné opatrenie, ktorým do času právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej zakázal styk otca s maloletým C. z dôvodu, že v danom štádiu konania zvažil, že bez vydania predbežného opatrenia nie je možné dostatočne chrániť maloletého pred nepriaznivým dopadom možného konania otca, ktoré v prípade, že by pokračovalo, čo i len hypoteticky, nakoľko v tom čase preukázané nebolo, mohlo maloletého ohroziť na zdraví, ako aj živote a z dôvodu, že pre posúdenie ujmy maloletého bola rozhodujúca skutočnosť, že skutok, ktorého sa mal otec dopustiť smeroval priamo voči maloletému, pričom otec bol v súvislosti s týmto skutkom vzatý do väzby. Okresný prokurátor vo vyjadrení ďalej uviedol, že z rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/129/2013-694 zo dňa 03.02.2015, ktorý v čase rozhodovania súdu prvej inštancie nenadobudol právoplatnosť vyplýva, že otec maloletého J. R. bol oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava IV sp. zn. 1Pv 107/2013 zo dňa 10.09.2013, pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 g/ Trestného zákona, § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona. Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV bol odôvodnený tým, že nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Súd tiež uviedol, že rešpektoval právny názor odvolacieho súdu (ktorý pôvodne oslobodzujúci rozsudok zo dňa 20.12.2013 zrušil a vrátil na ďalšie konanie) na doplnenie dokazovania a všetky navrhnuté dôkazy vykonal a opätovne ich vyhodnotil až napokon dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním sa nepodarilo preukázať, že sa stal skutok, ktorý je predmetom žaloby. V odôvodnení rozsudku súd okrem iného poukázal na zjavné nedostatky prípravného konania, predovšetkým mu vytýkal zjavne zlú taktiku vedenia výsluchu maloletého vyšetrovateľom, ktorý pripustil, aby bola pri výsluchu prítomná matka dieťaťa, ktorá mala byť neskôr v konaní vypočutá ako svedkyňa a ktorá mala vypovedať o tom, čo sa od C. dozvedela. Keďže matka bola prítomná pri výsluchu dieťaťa značne to znehodnotilo obsah jej následnej svedeckej výpovede, nakoľko počula pri výsluchu maloletého to, čo hovoril vyšetrovateľom a nemusela správne interpretovať to, čo od syna počula ešte pred podaním trestného oznámenia. Pri podávaní trestného oznámenia matkou maloletého sedel maloletý na kolenách matky, takže počul, čo táto polícia vypovedala a mohol si jej vyjadrenia sám zapamätať a tieto neskôr interpretovať ako vlastné, čo napokon pripustil aj vypočutý znalec, čo značne znehodnocuje následný obsah výpovede maloletého. Súd v odôvodnení ďalej uviedol, že pokiaľ išlo o vierohodnosť výpovedí svedkov, k tejto zaujal stanovisko, ak aj cez verbálny prejav, mimiku a správanie vypočúvaných svedkov,

v súvislosti s čím uviedol, že svedkyňa K. B., matka maloletého, pri výsluchu vypovedala bez emócií, jasne, zrozumiteľne. Veľmi silný dojem na súd zanechala výpoveď svedkyne X. R., ktorá vypovedala veľmi presvedčivo, podrobne, plne v súlade so svojou výpoveďou z prípravného konania, vypovedala jasne a zrozumiteľne. Súd poukázal tiež na to, že z výpovedí matky maloletého, lekárskeho správ, výpovedí ošetrojúcej lekárky, psychologičky, učiteľiek v škôlke, z výpovedí svedkov nevyplýva žiadne fyzické násilie zo strany obžalovaného voči C., na základe čoho uzavrel, že po vykonanom dokazovaní a vyhodnotení dôkazov konštatuje, že jediný usvedčujúci priamy dôkaz voči obžalovanému, ktorou je výpoveď maloletého C., bola vykonaným dokazovaním z prevažnej miery vyvrátená a vo zvyšku spochybnená. V danej veci neexistuje ani ucelená reťaz nepriamych usvedčujúcich dôkazov, ktoré by preukazovali, že skutok sa stal. K zistenému názoru dieťaťa a jeho vyjadreniu okresný prokurátor uviedol, že dieťa sa vyjadrilo, že s otcom by bol, keby tam bol niekto dospelý, čo odôvodnil tým, že tak by mu otec nemohol nič zlé urobiť, len by mu raz za čas potichu zanedával, avšak stretnúť by sa s ním mohol len raz za čas, raz za pol roka na jednu sekundu. Okresný prokurátor poukázal na nepredloženie dôkazu matkou, ktorý by svedčil o popisovanom fyzickom násilí, resp. sexuálnom zneužívaní maloletého za účelom preukázania dôvodnosti jej návrhu, ohrozenia fyzického a psychického stavu dieťaťa a jeho vývinu, prípadne z hľadiska nevhodnosti životného príkladu rodiča pre maloleté dieťa, so zreteľom na spôsob života, ktorý vedie rodič, prípadne z iných vážnych dôvodov. Poukázal na výpoveď otca, z ktorej bolo zistené, že otec býva s priateľkou Z. v jednoizbovom byte na Y. XX, je riadne zamestnaný. Podľa názoru okresného prokurátora rozhodnutie súdu prvej inštancie reflektuje na potreby a najlepší záujem dieťaťa, čo sa odráža v úprave styku s otcom stanovenej v minimálnom rozsahu za prítomnosti a asistencie zamestnanca neziskovej organizácie vysporiadajúc sa so všetkými dôkazmi predloženými v konaní.

7. Na odvolacom súde je vedené konanie o návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia podaného dňa 31.10.2016. Súčasťou podania je uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č.k. 3To/85/2015 zo dňa 07.06.2015, ktorým súd podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/129/2013 zo dňa 03.02.2015 v trestnej veci obžalovaného J. R. pre zločin sexuálneho zneužívania, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

8. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 65 zák. č. 161/15 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej C.m.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1, § 219 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej C.s.p.), s verejným vyhlásením rozhodnutia podľa § 219 ods. 3 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie matky maloletého je dôvodné len čiastočne.

9. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Podľa § 395 ods. 1 C.m.p. ak § 396 C.m.p. neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované.

11. Odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 14.12.2015 v konaní 3P/17/2013-467 podľa príslušných ustanovení Zákona o rodine a ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2016 upravil styk otca s maloletým C., matku oprávnil maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok, uložil matke povinnosť informovať otca o podstatných veciach týkajúcich sa maloletého dieťaťa a vo zvyšku návrh matky zamietol.

12. V časti úpravy styku otca s maloletým dieťaťom odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie rozhodol správne, vykonal potrebné dokazovanie, z ktorého vyvodil aj správny právny záver, správne aplikoval príslušné ustanovenia Zákona o rodine. V odvolaní matky neboli uvedené žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali za následok zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o obmedzenie styku a rozsah styku otca s dieťaťom, avšak námietky matky vo vzťahu k zamestnancovi zariadenia, v ktorom má asistovaný styk prebiehať považoval za dôvodné a potrebné im vyhovieť. Odvolací súd zdôrazňuje a plne sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie a okresného prokurátora, že zákaz styku otca s dieťaťom je vážnym zásahom do práv rodiča, ktorému dieťa nie je zverené do starostlivosti. Taktiež odvolací súd poukazuje na Dohovor o právach dieťaťa a ustanovenia Zákona o rodine, ktoré

jednoznačne upravujú právo dieťaťa a rodiča na kontakt, stretávanie, zachovanie väzieb, či už s rodičom alebo príbuznými zo strany rodiča. Pri úprave styku rodiča s maloletým dieťaťom, obmedzení styku alebo zákaze styku je v prvom rade potrebné prihliadať na záujem maloletého dieťaťa (§ 25 ods. 3 Zákona o rodine) a v súlade s ust. § 25 ods. 5 Zákona o rodine rozhodnúť o úprave styku, obmedzení alebo zákaze styku aj v prípade aj to vyžadujú pomery v rodine (ustanovenie odsekov 1 a 4 sa použijú primerane). Je nesporné, že v konaní vo veci starostlivosti o maloleté dieťa je súd povinný skúmať v prvom rade záujem dieťaťa. V danom prípade sa súd prvej inštancie s touto otázkou riadne vypořiadal. V prípade, že matka namieta nezohľadnenie názoru znalca Mgr. L. a výsledkov a záverov znaleckého dokazovania a znaleckého posudku č. 19/2014, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie odôvodnil rozhodnutie aj v tomto smere. Z obsahu rozhodnutia je zrejmé, že súd prvej inštancie sa v rámci vyhodnotenia dôkazov, konkrétne znaleckého posudku vypracovaného Mgr. L. zaoberal jeho obsahom a závermi, nespochybnil závery znalca a po vykonanom dokazovaní vo veci, vyhodnotil znalecké dokazovanie s prihliadnutím na záujem dieťaťa. Odvolací súd konštatuje, že zo záverov znaleckého posudku č. 19/2014 vyplýva, že z hľadiska psychologického existuje zvýšené riziko, že výchovný vplyv otca môže mať negatívny dopad na psychosexuálny vývin maloletého, nie je vylúčené, že otec môže na základe svojho stavu negatívne ovplyvniť zdravý vývoj a vývin maloletého, je prítomné riziko, že by výkon rodičovských práv a povinností zo strany otca mohol spôsobiť maloletému ujmu, existuje riziko ohrozenia duševného stavu dieťaťa. Odporúčanie zakázať styk otca s dieťaťom znalec Mgr. L. v rámci výsluchu zdôvodnil výsledkami vyšetrenia, ktoré posúdil s prihliadnutím na záujem dieťaťa ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 03.07.2015 na súde prvej inštancie. Uvedené skutočnosti a minimalizovanie prípadných možných rizík pri stretávaní dieťaťa s otcom súd prvej inštancie vyhodnotil správne, keď rozhodol o obmedzení styku s prihliadnutím jednak na záujem dieťaťa na styk s rodičom a zachovanie vzťahu, významne obmedzenou úpravou styku v rozsahu na dve hodiny v mesiaci a zabezpečením asistencie tretej osoby pri stretnutí, aby dieťa nadobudlo pocit ochrany, istoty a možnosti obrátiť sa na tretiu osobu, prítomnú pri stretnutí. Pokiaľ matka namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie v celom rozsahu, avšak považuje za potrebné doplniť dôvody s prihliadnutím na všeobecne vyhodnotenú dokazovanie vo vzťahu k ďalším dôkazom. Odvolací súd súhlasí s vyjadrením matky, ktorá poukazuje na znalecké posudky vyhotovené v rámci trestného konania vypracované J.r. H.. G. F., PhD, klinickým psychológom. Predmetné posudky boli vypracované za účelom posúdenia osobnosti obvineného J. R. a svedkyne K. B. v rámci trestného konania. Z týchto posudkov vyplýva, že osobnosť J. R. je charakteristická svojou zmiešanou poruchou s prevládajúcimi znakmi z okruhu historiínskej, asociálnej poruchy, s vystupujúcim narcizmom, emočnou instabilitou, poruchami kontroly, takmer vymiznutou pracovnou adaptáciou, spojenou s priživníckym spôsobom života, poruchami sociálnej adaptability, neschopnosťou udržať trvalé a zmysluplné partnerské vzťahy. Odvolací súd dáva do pozornosti matky, že súd prvej inštancie sa s týmito skutočnosťami v rozhodnutí vysporiadal, keď styk otca s dieťaťom výrazne obmedzil a zredukoval a súčasne ho upravil len v prítomnosti tretej osoby tak, aby zdravý vývin dieťaťa nebol ohrozený. Znalecký posudok vo vzťahu k vyšetreniu a posúdeniu osobnosti matky smeroval k jej svedeckej výpovedi a vplyvu matky na maloletého a vierohodnosti svedeckej výpovede, keď znalec jednoznačne konštatoval, že špecifickú vierohodnosť vyšetrenej vo vzťahu ku konkrétnym skutočnostiam týkajúcim sa opisov syna ku skutku, ktorý sa mal spáchať a ich detailom je možné považovať za vyhovujúcu bez výhrad. U matky neboli zistené sklony ku klamstvu a konfabulácii. Zo znaleckého posudku vypracovaného v rámci trestného konania PhDr. A. S., znalcom z odboru psychológie (znalecký posudok č 11/2013) vyplýva, že maloletý C. je z hľadiska dosiahnutého veku v období, kedy už dieťa do istej miery uvoľňuje svoje väzby na rodičov a viac sa orientuje na spoznávanie okolitého sveta a vzťah s rovesníkmi. Celková psychická zrelosť maloletého zodpovedá jeho fyzickému veku, jeho intelektuálny vývin je nadpriemerný, no na druhej strane sú zjavné známky, ktoré poukazujú na možnosť detského organického poškodenia M., ktoré sa prejavujú zhoršením koncentrácie a stálosti pozornosti, nestabilitou, menšou výdržou a tým do istej miery sťažuje schopnosť prispôbiť sa existujúcim podmienkam a požiadavkám. Znalec posudzoval výpoveď dieťaťa, ktorý vypovedal o prežitých (v hlavných rysoch) okolnostiach v zhode s tým, ako ich vnímal, pričom nemožno ale vylúčiť, že niektoré okolnosti (skôr vedľajšie) si mohol vo výpovedi na polícii, ako aj pred znalcom dotvoriť svojou fantáziou, resp. mohli byť prípadne ovplyvnené aj reakciami matky, ktorej to hovoril. Toto sa však podľa názoru znalca netýka zásadných okolností jeho výpovede. Podľa znalca sa maloletý vo vzťahu k otcovi vyjadruje skôr negatívne, hovorí, že mu otec robil zle, možno predpokladať, že jeho vzťah k otcovi je poznačený strachom. K zanechaniu prípadných negatívnych dôsledkov na jeho psychike sa vzhľadom na jeho vek nedá jednoznačne vyjadriť. Znalec sa nedokáže jednoznačne vyjadriť ani k tomu, ako si bude maloletý príchody pamätať, čo bude súvisieť aj s reakciami jeho matky a ďalším vývinom situácie.

Odvolací súd opäť konštatuje, že súčasťou spisu je i stanovisko psychologičky PhDr. Y. Y., ktorá s dieťaťom pracovala, a v správe zo dňa 08.10.2013 konštatovala, že vzhľadom na prežitú traumu dieťaťa, nie je vhodné ho retraumatizovať, keďže by mohli vzniknúť sekundárne neurotické prípadne somatické prejavy u dieťaťa. Pokiaľ ide o námietku matky vzťahujúcu sa k výsluchu maloletého C. odvolací súd konštatuje, že výsluch dieťaťa zohľadňoval jeho vek a rozumovú vyspelosť a schopnosť vyjadriť sa a vyjadrenie dieťaťa bolo súdom prvej inštancie vyhodnotené správne. Z vyjadrenia maloletého je zrejmé, že C. otca nepovažuje za svoju rodinu, čo zdôvodnil tým, že otec mu robil zle, pričom súd prvej inštancie v rámci ďalšieho výsluchu dieťaťa v snahe nevystavovať ho psychickej záťaži nepátral po konkrétnych negatívnych zážitkoch dieťaťa s prihliadnutím na v spise dostupné informácie, ako je zrejmé z úradného záznamu o výsluchu dieťaťa. C. sám uviedol, že „v prípade stretnutí s otcom, nevie o čom by sa rozprávali, asi o minulosti“. Taktiež je nesporné, že C. uviedol, že „keby mal byť s otcom, tak určite v sprievode dospelšej osoby raz za čas, raz za pol rok a na jednu sekundu“. Napriek uvedeným dôkazom a prihliadajúc na výsledky vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a s rozhodnutím o obmedzení styku otca s maloletým v rozsahu rozhodnutom súdom prvej inštancie a vo zvyšku zamietnutím návrhu matky, to znamená návrhu na zákaz styku otca s maloletým. Odvolací súd konštatuje, že obmedzenie a zákaz styku rodiča s dieťaťom je výnimkou zo všetkých pravidiel povinnosti dbať na pravidelný kontakt rodiča s dieťaťom v prípade, že záujem dieťaťa vyžaduje, aby bolo dočasne stretávanie s jedným rodičom obmedzené alebo úplne zakázané. Ide o výnimočné riešenie a vážny zásah do výkonu rodičovských práv a povinností, ktorý môže byť odôvodnený iba okolnosťami zo strany dieťaťa. Tieto musia byť natoľko závažné, že ochrana záujmu dieťaťa vyvolala potrebu obmedziť prirodzený kontakt. Jediným kritériom pre vyslovenie obmedzenia alebo zákazu styku je teda aktuálna nevyhnutnosť takéhoto opatrenia a záujem dieťaťa, z ktorého táto nevyhnutnosť vyplýva. Ani takéto rozhodnutie však nemôže byť definitívne a súd sa po jeho vyhlásení nemôže uspokojiť s tým, že vo veci bolo právoplatne rozhodnuté. Z intenzity tohto zásahu do práva na ochranu rodinného života vyplýva požiadavka pozitívneho záväzku, to znamená vytváranie predpokladov pre to, aby zúžený alebo prerušený kontakt mohol byť perspektívne obnovený. Pokiaľ súd svojim rozhodnutím styk rodiča s dieťaťom obmedzí alebo zakáže, mal by súčasne urobiť ďalšie opatrenia, aby boli dôvody zásahu do kontaktu medzi rodičom a dieťaťom odstránené, prípadne za súčinnosti psychológa, a sledovať zmenu okolností. V danom prípade prihliadajúc na názor dieťaťa, výsledky znaleckých dokazovaní, vyjadrenie znalca Mgr. L., stanovisko psychologičky, odvolací súd zohľadnil i skutočnosť, že od rozhodnutia, ktorým bol dočasne zakázaný styk dieťaťa s otcom nariadením predbežného opatrenia uznesením č.k. 3P/17/2013-18 zo dňa 02.05.2013 uplynula doba troch rokov, pričom ako je zrejmé z výpovede matky dieťaťa v priebehu konania bolo dieťa sledované psychológom. Aj napriek odporúčaniam znalca Mgr. L. sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie na zabezpečenie minimálneho rozsahu styku otca s dieťaťom, ktorý má právo na stretnutia, pričom takýto styk možno nazvať len kontaktom, keď jeho realizácia bude prebiehať v akreditovanom zariadení na neutrálnej pôde pod dohľadom a za asistencie odborne spôsobilej osoby, psychológa, za účelom zabezpečenia ochrany dieťaťa a za účelom poskytnutia priestoru dieťaťu a rodičovi na obnovenie vzťahu a kontaktu. Práve tento spôsob stretávania je primeraným vzhľadom na skutočnosť, na základe ktorých prebiehalo trestné konanie, ktoré ako bolo vyhodnotené trestným súdom bolo založené výhradne na vyjadreniach dieťaťa. Spornosťou a vierohodnosťou týchto vyjadrení sa zaoberali znalci v rámci trestného konania, avšak súdne konanie voči obžalovanému otcovi dieťaťa bolo ukončené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom. V danom konaní súd posudzuje opodstatnenosť návrhu matky na zákaz styku otca s dieťaťom s prihliadnutím na záujem dieťaťa. Pri nastavení styku v rozsahu dve hodiny mesačne v prítomnosti psychológa je jednoznačne prihliadnuté na záujem dieťaťa a jeho ochranu. Napokon odvolací súd konštatuje, že maloletému C., ktorý ak by hypoteticky prežil traumu v súvislosti so správaním sa otca, bude týmto spôsobom poskytnutý priestor a pomoc psychológa na zodpovedanie otázok, ktoré nemá vyriešené vo vzťahu k akémukoľvek negatívne konaniu otca, keď ako je zrejmé z jeho vyjadrenia, „s otcom by sa rozprával asi o minulosti“. Výsledky takto nastaveného kontaktu budú podkladom pre možné budúce rozhodovanie súdu o styku otca s dieťaťom, keďže nemožno obmedzenie styku alebo zákaz styku rodiča s dieťaťom považovať za konečné a definitívne rozhodnutie. K námietke matky vo vzťahu k tomu, že súd prvej inštancie nešetril situáciu ohľadne dieťaťa dopytom na školské zariadenie, ktoré dieťa navštevuje, odvolací súd poukazuje na výpoveď matky, ktorá pred súdom prvej inštancie sama uviedla, že v škôlke nevedeli o zneužívaní, ktorú skutočnosť im neoznámila na doporučenie psychológa. Taktiež odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku v rámci trestného konania s konštatovaním, že z vykonaného dokazovania, z lekárskeho správ, výpovedí ošetrojúcej lekárky, psychologičky, učiteliek v škôlke, z výpovedí svedkov nevyplýva žiadne fyzické násilie zo strany obžalovaného voči C.. Napokon dieťa bolo posúdené znalcami a psychológom,

zabezpečenie tohto dôkazu preto odvolací súd považuje za nadbytočné. Odvolací súd vyhovel odvolacej námietke matky v časti označenia zamestnanca zariadenia H. POD R., n.o., ktorý bude určený na poskytovanie asistencie pri stretnutiach dieťaťa s otcom, a zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti tak, že styk bude prebiehať v prítomnosti zamestnanca, konkrétne psychológa, ktorý je odborne zdatný na poskytnutie takejto asistencie. Nemožno určiť zariadením akéhokoľvek iného pracovníka s príslušnou neodobnosťou. Súčasne odvolací súd doplnil vo výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie i sídlo zariadenia, ktoré označenie v rozhodnutí absentovalo, čím sa stávalo nevykonateľným. Pokiaľ matka namietala existenciu akreditácie zariadenia H. J. R. n.o. a nezistenie jeho odbornosti súdom prvej inštancie, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR, Sekcie sociálnej a rodinnej politiky zo dňa 23.03.2015, ktorým bola predĺžená akreditácia tejto organizácie na vykonávanie opatrení sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately na dobu päť rokov. Predmetné rozhodnutie tvorí súčasť spisu.

13. Odvolací súd sa zaoberal aj námietkami matky k výroku rozsudku v časti uloženia povinnosti matke informovať otca o podstatných veciach týkajúcich sa maloletého C., keďže z obsahu odvolania vyplýva uvedená námietka matky s tým, že rozhodnutie súdu by akceptovala v prípade zákazu styku otca s dieťaťom, pričom pri obmedzení styku a za situácie, ak by malo dochádzať k stretnutiam jedenkrát v mesiaci považuje za nadbytočné uloženie povinnosti informovať otca, ktorý by bol s dieťaťom v kontakte. Odvolací súd námietke matky čiastočne vyhovel považujúc súdom prvej inštancie nariadený rozsah informovanosti jedenkrát mesačne za nadbytočne intenzívny a matku zaťažujúci, keď otec bude mať možnosť sa s dieťaťom stretnúť raz do mesiaca, pričom dáva do pozornosti otca, že tento má právo z vlastnej iniciatívy sa ako rodič informovať o maloletom v školskom zariadení, ktoré dieťa navštevuje, u ošetrojúcej lekárky dieťaťa, prípadne u psychológa, ktorý s dieťaťom pracuje. Jeho právo na informovanosť o maloletom bude v intenzite nariadenej odvolacím súdom zachované.

14. Odvolací súd v časti úpravy styku a uloženia povinnosti matke informovať otca o podstatných veciach týkajúcich sa maloletého dieťaťa zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. a vo zvyšku rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 C.s.p..

15. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 49 ods. 1 C.m.p., v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).